

עפ"א 23339/06/22 - אמין יזאבכי נגד ועדה מקומית לתכנון משגב

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"א 23339-06-22 יזאבכי נ' ועדה מקומית לתכנון משגב

בפני כבוד השופטת אילת דגן

מעוררים אמין יזאבכי

נגד-

משיבים ועדה מקומית לתכנון משגב

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' הש' סימי קימלוב פלג) בתיק בצה"מ 5523-04-21 מיום 2/6/22 במסגרתו האריך בית משפט קמא את תוקף צו הריסה ב-60 יום מיום מתן ההחלטה, בזיקה לפסק הדין המקורי שניתן בתיק שם ביום 1/8/21 המורה על הריסת המבנה.

רקע, טענות הצדדים והליכים קודמים

2. נגד המערער הוצא צו הריסה מנהלי להריסת מבנה שנבנה על ידו ללא היתר בשטח חקלאי. המערער הגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול הצו בתיק בצה"מ 5523-04-21.

ביום 1/8/21 ניתנה החלטת בית משפט קמא הדוחה את בקשת העורר לביטול הצו.

3. ביום 16/8/21 הוגש ערעור על החלטה זו, שנשמע בפניי (עפ"א 37250-08-21).

4. להשלמת התמונה יצוין כי שמיעת הדיון בערעור נדחתה מספר פעמים - פעמיים בעטין של סיבות אישיות של מותב זה. המשיבה פעלה והגישה בקשה להקדמת מועד הדיון בטענה כי דחיית מועד הדיון פוגעת ביכולת האכיפה וההרתעה של המשיבה והאפקטיביות של הצו ולמעשה עומדת בניגוד לרציונל של הוצאת צווים מנהליים. ביום 6/12/21 נדחתה הבקשה להקדמת הדיון בנימוק לפיו לא מצאתי שדחיית הדיון בשבועיים פוגעת ביכולת האכיפה או האפקטיביות של הצו המנהלי.

5. לאחר מכן הגיש המערער בקשה לדחות את הדיון בימים ספורים בשל נסיעה לחו"ל. לבקשה הזו המשיבה נתנה את הסכמתה וביקשה שייכתב בגוף הבקשה שההסכמה היא לדחייה של מספר ימים.

הבקשה התקבלה והדיון נדחה כמבוקש.

לאחר דברים אלו, הגיש המערער שוב בקשה נוספת לדחיית מועד דיון בשל מזג האוויר הסוער ששרר בים הדיון

המתוכנן. גם לבקשה זו ניתנה הסכמת המשיבה. נעתרתי לבקשה ודחיתי את מועד הדיון.

6. בשל הדחייה והתארכות ההליך, על מנת להחיש את קבלת פסק הדין והואיל והטיעונים שהוגשו בכתב היו מונחים בפניי והואיל ובית המשפט לערעור לא שומע ראיות, הצעתי לצדדים, בהחלטתי מיום 26/1/22, לקבל החלטה בערעור על סמך הטענות בכתב.

ביום 30/1/22 הודיע המערער שהוא אינו מסכים להצעה ועומד על קיום דיון פרונטלי בערעור.

נוכח האמור, ביום 31/1/22 ניתנה החלטה המזמנת את הצדדים לדיון ביום 22/2/22.

7. ביום 22/2/22 התקיים הדיון וביום 23/2/22 ניתן פסק דין על ידי הדוחה את הערעור. בסעיף 15 הורתי כי ההריסה תתבצע תוך 20 יום כדי לתת למערער שהות להתארגנות. באותו יום הגישה המשיבה הודעה/בקשת הבהרה לפיה ככל שהמערער לא יהרוס, תוכל המשיבה לבצע את ההריסה תוך 60 יום. למחרת, ביום 24/2/22 ניתנה על ידי החלטה בפתקית על גבי הבקשה שנעתרה לבקשת הוועדה.

8. ביום 11/5/22 הוגשה בתיק המקורי (בצה"מ 5523-04-21) בקשה להארכת מועד לביצוע ההריסה על ידי המשיבה ל-60 יום נוספים מהטעם שביום 17/3/22 נעשתה פנייה למשטרת ישראל לקבלת סיוע בהריסת המבנה. בתגובה לפניה השיבה המשטרה באמצעות תצהיר של קצין אגף מבצעים משגב לפיו המשטרה לא תוכל לאבטח את ההריסה עד המועד האחרון לביצוע (14/5/22) בשל שיקולים מבצעיים של תעדוף, מגפת הקורונה וביצוע צווים אחרים במגזר הערבי במהלך חודש זה.

9. בית משפט קמא נעתר לבקשה. הוא קבע בהחלטתו מיום 2/6/22, כי אכן יש לבצע צו הריסה מנהלי בתוך 60 יום כדי שימלא את התכלית של כלי אפקטיבי ומהיר למיגור בנייה בלתי חוקית על כן, בהתאם לפסיקה, החלטה להארכת מועד צריכה להתבסס על טעמים מיוחדים. עם זאת, בסמכות בית המשפט להורות על הארכת מועד לביצוע צו הריסה מנהלי למשך תקופה שלא תעלה על שישה חודשים ומנימוקים שירשמו, בהתאם לסעיף 224(ב) לחוק התכנון והבנייה. בית המשפט קמא הפנה לפסיקה המכירה בטעמים המצדיקים הארכת מועד לבצוע צו הריסה מנהלי (רע"פ 3319/15 **שקיראת נ' יו"ר הוועדה במקומית לתכנון ובנייה ירושלים** (ניתן ב-20/7/15) וע"פ (ירושלים) 2604/08 **דיוק נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובנייה ירושלים** (ניתן ב-25/12/08) פסקה 17.

בית המשפט קבע כי לאור תצהיר קצין הסיור גליל מערבי בו עיין לפיו לא ניתן יהיה לבצע את הצו במועד משיקולם מבצעיים, יש בכך כדי להצדיק את הארכת המועד המבוקשת.

10. על החלטה זו הוגש הערעור, הוא הערעור שבפניי.

11. בערעור טוען המערער שמכיוון שההחלטה על דחיית הבקשה לביטול צו הריסה (ההחלטה המקורית העיקרית בתיק) ניתנה ביום 1/8/21, הרי שהיה על המשיבה לבצע את ההריסה עד 1/10/21 (60 יום) ואם חפצה בהארכת

מועד היה עליה להגיש את הבקשה בבית משפט קמא עד 7 ימים לפני חלוף המועד למועד האחרון לביצוע. המשיבה לא הגישה בקשה. בינתיים התברר הערעור וכל אותו זמן לא הוגשה בקשה להארכה. החלטת בית המשפט המחוזי בערעור מיום 23/2/22 העניקה ארכה של 20 יום ואילו נזקקה לארכה נוספת, היה עליה להגיש בקשה עובר לחלוף אותם 20 יום בהתאם לסעיף 224 לחוק התכנון והבנייה. בפועל הוגשה הבקשה ביום 11/5/22 אחרי חלוף המועד.

12. לטענת המערער, יש להבין את החלטת בית המשפט המחוזי בעפ"א 37250-08-21 כמעניקה 20 יום ולא 60 יום לאחר אותם 20 יום. לטענתו בשל העובדה שלא הוגש בכל מועד רלוונטי בקשה להארכת מועד אזי החלטת בית משפט קמא מושא הערעור כאן ניתנה בחוסר סמכות. בית המשפט רשאי ליתן הארכה בהתאם לסעיף 224(ב) מטעמים מיוחדים ובתנאי שהתקופה הכוללת לארכה לא תעלה על 6 חודשים. בענייננו, לא התבקשה ארכה ומכל מקום מאז התאריך האחרון לביצוע הצו (1/10/21) ועד הגשת הבקשה לארכה חלפה למעלה מחצי שנה. החלטת בית המשפט המחוזי בעפ"א 37250-08-21 לא הפסיקה את מרוץ הזמנים.

13. לטענת המשיבה, פסק הדין של בית המשפט המחוזי בעפ"א 37250-08-21 היה ברור ולפיו ניתנה למערער ארכה להריסה שאם לא תבוצע על ידו תוכל המשיבה לפעול להריסה. המשיבה ביקשה הבהרה ואכן בית המשפט הבהיר כי בתום 20 הימים יעמדו למשיבה 60 יום להריסה. המשיבה הגישה בקשה לארכה עובר לחלוף 80 יום ממתן פסק הדין בערעור והבהרת בית המשפט.

לגופה של החלטת בית משפט קמא, קבע בית המשפט כי מתקיימים בענייננו טעמים מיוחדים המצדיקים היעדרות לבקשה.

14. מוסיפה המשיבה וטוענת כי המערער אוזח בטענות כחריב פיפיות שכן לטענתו היכולת לבצע הריסה פקעה ב-1/10/21 אבל בטיעוניו בערעור בפני בית המשפט המחוזי בעפ"א 37250-08-21 לא העלה שמץ טענה מסוג זה ללמדך שבזמן אמת לא סבר המערער כי הוחמצה האפשרות לביצוע הצו. בעניין זה קיים השתק שיפוטי. מדובר אפוא בטענה כבושה שנועדה כל כולה לדחות את הקץ ולגרום לסחבת מכוונת תוך שימוש לרעה בהליכי משפט.

דין והכרעה

15. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, דין הערעור להידחות.

16. יש להצטרף כי המערער לא הציג בערעורו את התמונה המלאה הצריכה לעניין, ואלמלא הגיע התיק לאותו מותב שנתן את פסק הדין בערעור בעפ"א 37250-08-21, היה חסר לבית המשפט בערעור כאן הנתון החשוב לפיו ביום 24/2/22 ניתנה החלטה לפיה הארכה היא 60 יום מתום ה-20 יום שניתנה למערער כאפשרות להרוס את המבנה

בעצמו.

17. הערעור בקליפת אגוז מחזיק שתי טענות עיקריות. האחת כי לא היה בכוחו של בית המשפט בערעור בעפ"א 37250-08-21 לתת את ההחלטה שנתן בדבר ארכה שכן אין לעצור את המרוץ לביצוע צו הריסה הקבוע בחוק כל עוד לא הוגשה בקשה מתאימה לערכאה המבררת העומדת במועדים שנקבו בחוק התכנון והבנייה. הטענה השנייה היא שטעה בית משפט קמא בתיק בצה"מ 5523-04-21 בתתו הארכה נוספת בהחלטתו מושא הערעור כאן, שכן לא הוכחו טעמים מיוחדים שהצדיקו את הארכה שניתנה.

18. אבהיר בפתח הדברים כי העלאת הטענה הראשונה נגועה בחוסר תום לב משפטי ואין לה מקום. הטענה מתעלמת מהחלטה מפורשת לפיה הארכה היא בעצם ל-80 יום (60+20) ובמועדים אלו עמדה המשיבה. אבהיר כי המערער היה מודע להחלטה זו מיום 24/2/22 בה הובהר כי מנין 60 הימים ימנה מתום 20 יום בהם ניתנה למערער אפשרות להרוס בעצמו) שכן בא כוחו צפה בהחלטה, על פי חייוי המחשב, ביום 27/2/22 שעה 09:00 והמערער בעצמו צפה ביום 8/3/22 שעה 17:10.

אילו סבר המערער כי החלטה זו ניתנה בניגוד לדין/בחוסר סמכות/ באופן שגוי, וכי ביצוע ההריסה היה חייב להתבצע עד 1/10/21 או לכל המאוחר ביום מתן פסק הדין בערעור בעפ"א 37250-08-21, או 60 יום מאותו יום, כי אז היה עליו להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון. בפועל, המערער לא השיג על ההחלטה בערעור ולא על ההחלטה שניתנה בפסקית למחרת ולכן לכל טענותיו הנושאות אופי ערעורי ביחס לאותו פסק דין, אין מקום והחלטת בית המשפט בעפ"א 37250-08-21, חלוטה ולא ניתן בדלת האחורית לאחר שחלף המועד להגשת בר"ע להשיג על פסק דין חלוט.

אוסף בהקשר זה, למעלה מהצורך כי אם סבר המערער שלא ניתן לבצע את ההריסה משום שהצו פקע כבר ב-1/10/21, מדוע טרח לנהל את כל הליך הערעור העקר (לשיטתו) ומדוע החריש ולא טען דבר בעניין זה בערעור שהמנומק שהגיש?

19. אשר להחלטת בית משפט קמא מושא הערעור כאן למתן ארכה, בית המשפט נימק את הטעם המיוחד בגינו נעתר לבקשה בהסתמכו על תצהיר נציג המשטרה לפיו נוכח עומס מיוחד והכרח בתעדוף לא תוכל המשטרה לאבטח את ההריסה בתוך המועד של 60 יום שנקצב. בית המשפט יושב בתוך עמו. היעדר משאבים מספיקים, כוח אדם מצומצם וצרכים מבצעיים הם בהחלט שיקולים שלא תמיד מאפשרים עמידה בזמנים שנקבעו בדין או בהחלטות בתי המשפט. לא אחת הכירו בתי המשפט במיעוט משאבים לצורך סיוע בהריסה כנימוק ענייני ומוצדק למתן ארכה ככל שהונחה לכך תשתית עובדתית, כפי שהונחה בענייננו ונעתרו אף אם נפל פגם בהגשת הבקשה באיחור. וראו לדוגמה עפ"א (חי) 12522-01-21 **נביל זעיר נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת גליל** [פורסם בנבו] (ניתן ב-21/1/21). בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון על פסק דין זה נדחתה; ע"פ (נצרת) 26143-08-18 **אושר כהן נ' ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי** [פורסם בנבו] (23/5/14); רע"פ 6175/17 **זבן נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובנייה ירושלים** [פורסם בנבו] (7/9/17) אשר אף שם התקבלה בקשה למתן ארכה שהוגשה באיחור; ע"פ (ירושלים) 65563-03-15 **שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבנייה ירושלים** [פורסם

בנבו (1/5/15) שם נדחה ערעור על החלטה בית משפט השלום ליתן ארכה לביצוע צו הריסה - אף שהוגשה אחרי שחלפה התקופה לביצוע.

20. שעה שבית המשפט צריך לאזן בין ההוראות הדווקניות לטובת העבריין שמבקש ליהנות מהן תוך שהוא ממאן להרוס את הבנייה הלא חוקית חרף צווים מנהליים והחלטות בית המשפט, לבין טובת הציבור ושמירה על האינטרסים הכוללים שלו והסדר, ונוכח הנחת דעתו של בית המשפט שעיין בתצהיר לפיו לא ניתן לבצע את הצו במועדו, נראה שבית משפט קמא ערך את האיזון הראוי. לא מצאתי אפוא שנפלה טעות בהחלטת בית המשפט קמא והנמקתו ובאיזון שערך.

21. אשר על כן הערעור נדחה.

ניתן היום, ח' תמוז תשפ"ב, 07 יולי 2022, בהעדר הצדדים.